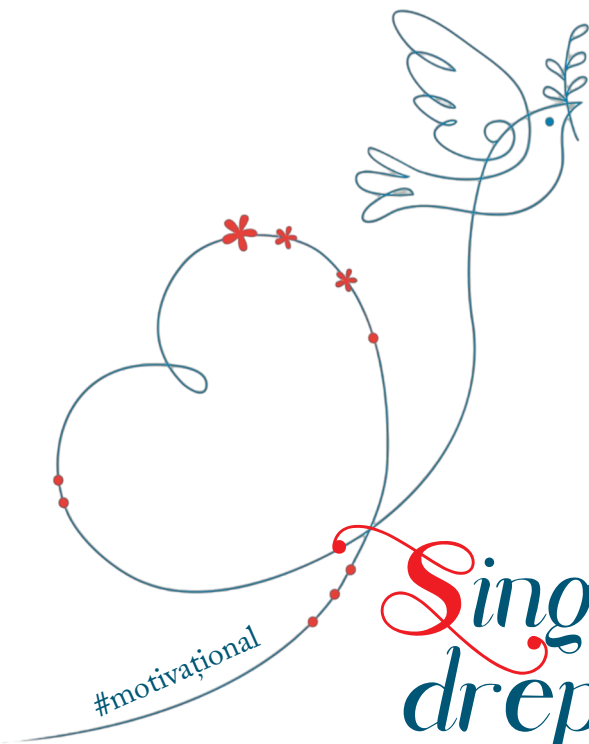

Diana Lis

*Singura
dreptate
este cea
a iubirii*

Diana Lis,

*Singura dreptate
este cea a iubirii*

Editura Darclée
București, 2024

Cuprins

- Singura dreptate este cea a iubirii • 9
- Când am plecat în lume, tot ce aveam cu mine era doar un vis • 12
- Dacă ar fi s-o iau de la capăt, aş alege aceleaşi experienţe • 16
- Te accept așa cum ești • 18
- Avem nevoie mai mult ca oricând de iubire și compasiune • 21
- Sufletul știe mai bine ce e potrivit pentru noi • 24
- Iubirea înseamnă să te simți acasă lângă celălalt • 27
- A primi pe cineva în suflet e o taină • 30
- Mi-am amintit de iubire • 31
- Iubirea nu e suficientă pentru conviețuirea în doi • 32
- Iubirea este un miracol dacă o lăsăm să fie • 35
- Iubirea noastră deschide inimi • 37
- Am aprins iubirea-n colțul lunii • 39
- Fericirea ține de capacitatea de deschidere față de lume • 40
- Frumusețea este adesea o povară mai grea decât urâtenia • 43
- O feminitate autentică exprimă ceea ce simte • 45
- Nu trebuie pus semnul egalității între sentimentele unui bărbat față de o femeie și gesturile lui față de ea • 48
- Fiecare iubire m-a clădit și mi-a dat un sens • 50
- Viața oferă daruri de preț fiecăruia dintre noi • 52
- Ne pierdem în zare • 53
- Locul în propria viață ni-l cumpărăm singuri • 54
- Fericirea în cuplu • 55
- În fiecare dintre noi există un mag • 58
- Clipele care ne aduc împreună unesc inimi și potolesc patimi • 60
- Atât de tentant • 62

Îmi place să surprind frumusețea lumii • 63
Vino mai aproape! • 64
Liniștea din mijlocul tumultului • 65
Suntem aici ca să greșim • 67
Să ne amintim de copilul din noi! • 70
Copilul cu pantoful strâns la piept • 71
A iubi frumusețea și spinii deopotrivă • 73
„Eram fericit și nu știam” • 75
Momente de regăsire • 79
E-atâta liniște la tine-n gând • 82
Gânduri despre viață • 83
Lumina pe care alții o aprind în noi • 84
Acea regăsire între două suflete • 86
Să privim adânc în ochii celuiilalt • 87
Îți mulțumesc că ești! • 89
Fiecare este eroul propriei povești • 91
Deșertul e locul regăsirii mele • 94
Trăim vremuri care ne ajută să evoluăm • 95
Omul cu adevărat important • 98
Viața ne poartă pe cărări neștiute • 100
Ne compunem muzica propriei vieți urmându-ne pasiunile • 102
Viața este cântecul nemuririi așternut pe note efemere • 104
Le putem schimba viața celorlalți • 106
Ne regăsim prin celălalt • 107
Dușmanii propriilor visuri • 110
Secretul unei relații împlinite • 112
Recunoștința creează fericirea • 114
Lumea se poate cuceri cu o bucată de ciocolată • 116
Devenim magicieni deschizându-ne sufletul • 118
Visurile devin realitate • 119
Drumul spre tine însuși • 122
Iubirea dintre parteneri este un dans în doi • 124
Ajutorul dat altcuiva • 127
Iubirea este un proces de devenire • 130
Îmi place să pășesc desculță • 132
Atâta toamnă • 133

Avem nevoie să ne creăm propria poveste • 134
Parfumul propriei feminități • 136
Tendința partenerilor de a fugi din relații • 137
Una dintre cele mai mari calități ale unui om este acceptarea • 139
Singura care ne însoțește cu adevărat pe parcursul călătoriei prin viață este iubirea • 141
Drumul parcurs spre mine însămi • 143
A-ți trăi visurile pe cont propriu • 145
Singura trădare este cea față de propria persoană • 147
Să întindem o mână celui care ne-a greșit • 149
Viața se cere a fi celebrată • 151
Când divinitatea are un plan, lucrurile se așază într-un fel anume • 153
Dorința de plăcere • 156
Nu ne mai încap jocul • 158
Condiția femeii în societate • 160
Călătoria zilnică spre sufletul nostru • 162
Cea mai mare sete este setea de iubire • 164
Credința este o experiență individuală • 166
Să împărtășim cu ceilalți momente frumoase! • 167
Puterea constă în acceptare • 168
Nu poți ajunge la iubirea de sine decât dacă treci prin faza narcisică • 170
La clasa a 2-a, viața este o mișcare continuă • 172
Pentru cei care nu s-au simțit iubiți în copilărie, iubirea doare • 173
Când inima vorbește, creierul tace • 175
Viața înseamnă experiențe • 178
O busolă prin viață • 181
Ne grăbim prea mult • 185
Nu-mi fac planuri pe termen lung • 187
A te dăruți clipei • 190
La multe primăveri! • 191
Miracolul este rezultatul depășirii credințelor limitative • 193

Drumul spre tine însuți

Să ajungi la tine însuți înseamnă să urci treaptă cu treaptă, dând la o parte tot ce te împiedică. Propriile senzații de neputință, oamenii care-ți spun că nu poți, că nu ești pe drumul cel bun. Drumul cel bun este cel dictat de propriul suflet, nu de convingerile celorlalți sau de cutumele sociale. Trebuie doar să o iei la pas pe calea ta, atent la ceea ce simți, pentru că ceea ce simți este senzația care îți transmite ceva ție și numai ție.

Calea evoluției personale este, așa cum îi spune numele, o cale personală și personalizată, diferită pentru fiecare în parte, fiindcă fiecare om reprezintă o individualitate în sine. Calea evoluției personale este calea morții și a învierii din ghearele ignoranței, iarăși și iarăși, până reușim să mai facem un pas, apoi doi și tot așa. Ne continuăm călătoria spre infinit căzând și ridicându-ne. Jos, la bază, este mai aglomerat, sunt mulți care încearcă să urce, cu care poți să împărtășești impresii și să te simți înțeles. Pe măsură ce urci, rămân tot mai puțini, urcușul devine tot mai greu și fie nu ai timp să împărtășești celorlalți dificultățile prin care treci, fie nu ai posibilitatea, fiindcă trebuie să fii atent la propriul drum, căderea fiind tot mai periculoasă la înălțime. Cu cât urci, fiecare pas greșit poate să coste enorm, putându-ți periclita viața.

Și rămâi tot mai singur, și te obișnuiești tot mai mult cu singurătatea, și înveți astfel că te ai doar pe tine: restul sunt doar trecători prin propria-ți viață. Știi că familia și cei dragi sunt importanți, dar mai important ești tu însuși, relația cu tine fiind cea mai importantă relație din viața ta.

Pe măsură ce vălul ignoranței este dat la o parte, vezi lumea dintr-o perspectivă obiectivă, nu prin prisma propriilor neajunsuri sau interese, înveți că aceia alături de care urci au aceleași drepturi ca și tine, că fiecare are un loc sub soare, are dreptul la propria opinie și că fiecare vede viața din unghiul lui. Nu există perspectivă corectă sau greșită, așa cum ni se induce ideea încă din copilărie. Perspectivele sunt diferite, așa cum diferite sunt potecile pe care urcăm spre același pisc, iar perspectivele se deschid tot mai mult pe măsură ce altitudinea crește; peisajele care ni se dezvăluie sunt și ele tot mai cuprinzătoare.

Mulți sunt cei de la baza muntelui, care intenționează să urce, dar puțini pot s-o facă cu adevărat la un moment dat, pentru că nivelul de evoluție diferă de la o persoană la alta. Cei pregătiți s-o facă au, pe lângă condiția fizică necesară, dobândită după nenumărate încercări, multe dintre ele eșuate, și cunoașterea necesară ca să nu rățăcească prea mult, o cunoaștere obținută tot din experiență. Poți împărtăși și cunoașterea altora cu care rezonezi, dar ea trebuie particularizată în funcție de unicitatea propriului drum, adaptată la situația concretă individuală, ca să nu te inducă în eroare.

Pe măsură ce urci, deși drumul te solicită tot mai mult, scoțându-te din inerția unei vieți confortabile, tu ești tot mai viu. Bagajele cărate în spate sunt tot mai puține, abandonezi inclusiv

cunoașterea acumulată, fiindcă înveți pe parcurs că singura cunoaștere autentică este cea dată de propria trăire, de propria experiență. Înveți că drumul pe care mergi conține toate cele necesare pentru călătorie.

Ca să continui, este suficientă credința că Dumnezeu te însoțește în fiecare clipă și, astfel, găsești puterea să te ridici, să urci treaptă cu treaptă. Cu cât ești mai singur, cu atât înțelegi mai mult că nu ai pe cine da vina, că ai parcurs prea mult drum ca să abandonezi. Aproape că auzi șoapta divinului care îți spune la fiecare pas: „Continuă! Ridică-te și umblă! Poți! Trebuie doar să privești înainte! Doar înainte!”

Îți amintești preț de o clipă neputința și ignoranța lăsate undeva în urmă și îți spui că merită tot efortul depus. Dincolo de tot și toate.

Iubirea dintre parteneri este un dans în doi

Mereu mi-am spus că iubirea într-un cuplu este un dans în doi, ce presupune mișcare în ambele direcții. A urma doar pașii unuia dintre parteneri în direcția dictată de el nu poate susține dansul pe termen lung, conducând într-un final la ieșirea din scenă.

Am ascultat astăzi un podcast în care se spunea că există femei care au de oferit multă iubire,

femei înțelegătoare și devotate, care adesea nu sunt apreciate de partenerul lor și că, în realitate, aceste femei merită mult mai mult decât primesc și mi-am amintit de o prietenă care îmi povestea de calvarul trăit încercând să-i facă pe plac soțului ei, ale cărui pretenții sunt tot mai mari și mai greu de satisfăcut, ceea ce face ca frustrarea în cuplu să devină de nesuportat.

Cred că a fi devotată unui partener și a-i face pe plac ignorându-ți propriile nevoi nu reprezintă o dovadă de iubire: în primul rând, nu e iubire față de propria persoană. Pare mai plauzibil faptul că femeile care iubesc „prea mult” suferă de o rană de abandon sau de respingere și încearcă să se valorizeze făcându-i pe plac partenerului. Cu alte cuvinte, neștiind să se valorizeze pe sine, se valorizează prin atitudinea față de partener, așteptând în zadar de la acesta feedbackul dorit.

Am observat că există multe femei care nu știu să-și ofere prea multe lor înseși, fie din inerție, fie considerând că nu li se cuvine sau că celălalt merită mai mult. Astfel de femei atrag adesea parteneri narcisiști, care au rolul să le învețe să dăruiască, iar dacă reușesc să depășească atitudinea de victimă, în care se complac adesea, ar putea înțelege că, de fapt, adevărata lecție este să învețe să se iubească pe sine, să-și ofere lor ceea ce nu știau să-și ofere până atunci.

Nu cred că poate fi vorba de iubire sinceră din partea unei astfel de femei față de partenerul ei, cum se spunea în podcastul ascultat astăzi, ci mai degrabă de slăbiciune și dependență. Iubirea ține mai mult de verbul „a fi”, nu de verbul „a face”. O femeie care iubește, în primul rând se iubește pe ea însăși, recunoaște iubirea celui alt pentru ea și știe s-o dăruiască la rândul ei.

O femeie care iubește nu ajunge în poziție de victimă, pentru că știe cât să dăruiască, fără a se ignora pe sine. Iubirea presupune stare de prezență, iar a fi prezent în propria viață înseamnă a ști cât să dai și cât să primești pentru a fi în echilibru, impunând granițe clare în relații.

A fi într-o relație nu înseamnă uitare de sine, ci, dimpotrivă, a-ți lărgi orizontul de cunoaștere cu ajutorul partenerului. Nu înseamnă „a fi absorbit” de celălalt, pentru că asta înseamnă, de fapt, auto-negare, nicidecum iubire.

A dăruii celuilalt fără a fi preocupat de propriile nevoi și dorințe înseamnă abatere de la propriul drum, de la propriul scop în viață, care constă în desăvârșirea ființei umane. Este ca și cum un elev ar fi preocupat în primul rând de temele colegului său și nu de propriile teme, fapt care nu poate duce nici la evoluția celui care nu-și face temele, nici a celui care primește temele gata făcute.

Doar iubirea reală ca stare de „a fi” poate aduce împlinire în relație și pe plan personal. Cea care poate aduce atât creștere la nivel individual, cât și la nivelul cuplului și apoi mai departe, la nivel de comunitate și de societate, făcând posibil acel dans atât de atrăgător ce aduce frumusețe vieții și fericire.

Pseudonim

„Dacă cerți, să cerți cu iubire. Dacă pleci, să pleci cu iubire, nu pentru că nu mai suporti, fiindcă această atitudine nu e decât un semn că rănilile tocmai au fost scoase la lumină și nu vrei să le vezi, ci pentru că tu consideri că poate așa e mai bine. Iar dacă ai motive să rămâi, rămâi să construiești ceva autentic, care să te îplinească și, astfel, să-l îplinească și pe celălalt.

Singura dreptate este cea a iubirii. Ea apropie, liniștește și vindecă. Orice altceva în afară de iubire e nedreptate, e lipsă de curaj și asumare, menită să mărească distanțele dintre suflete.“ (Diana Lis)

www.edituradarclee.ro

9 786069 010631